

Weöres Sándor

Psyché

Egy hajdani költőnő írásai

Erőteljesen

Weöres Sándor

Psyché

Egy hajdani költőné írásai

Magvető Zsebkönyvtár

Budapest

Weöres Sándor

Psyché

Egy hajdani költőnő írásai

Magvető Zsebkönyvtár

Bolond atyám hívott Psychének,
Ez harmadik kereszt-nevem.
Mindég Amor karjában égek,
A Lélek és a Szerelem
Külön nem válható sohasem.

Weöres Sándor

Magvető Zsebkönyvtár

Minden munka, melyet törvény kíván,
 Mellyet alkúval cselekszik a föld fia.
 Csak Isteneknek nem kell jutalom,
 Kiknek a szeretet szava önn bírójok,
 S nem ismér karjok a szentnél több törvényt,
 Hogy az égnek áldásit osztogassa.

3. Antistropa.

Est váltja fel a rekkenő aszályt,
 S akár kérj, akár ne kérj esőt,
 Várnod kell az égből.
 Isteni kéz ragyog a haragos
 Villámon is által.
 A rét virágát, mellyet tapodsz,
 S a menny sok tűzét, a bámulatost,
 Két szemét az égi láncznak, ott fenn szövik.
 Hazám, Hazám, tiszteld Istenidet,
 S a vélek rokon embereket böcsüljed!
 Az Egység Lelke fő Isten, ő köztök,
 S ez az Isten, a kit követned illik.

3. Epod.

Nem mindég tapsol a győzedelem:
 A szeretet szeretet,
 Leszáll mégis szívünk mélyére,
 S nem ad néha fényt tiszta fénye,
 Nem ad a gyöngy sem tenger fenekén.
 Nem kell többségre tekinteni,
 Ha az égi erőket ítéled;
 S nem is a nagy jelesb!
 Plutónak száz-tulkos áldozat:
 Helikonnak ez a koszorú.

Mert álmom fürjesében
Vagyon találkozásom
Derék sudár legénnyel,
Bátor tüzes szeművel,
Ő a leg-szebb, a leg-jobb,
Nevét nem vallhatom-meg;
Légy a leg-szebb, a leg-jobb,
És meg-vallom, te véled.

Tállya, 1812. Fársáng havában.

JOBB S BAL.

Nymphátska szólla Faunhoz:
„Na mondd mellyik fülem tseng?
Adok számár füledre
Tsókot, ha el-találod.”
A Faun, még senge fitzkó,
Kis szarvaig pirúla:
„Ha mondom, bal füled tseng,
Erősködöl te jobbra,
Vagy mondgyam én, a jobbik,
Fogadkozol te balra:
Ne szóllyak, nem katzagsz-ki.”
Meg-szánta őt a Nympha:
„Nem tartalak bolonddá,
Jer ide, mind két füledre
Végy tsókot tülem ingyért.”
De nem hívé a gyáva,
Eggy szép kívánatosnak
Hogy ő kedvit tehetné.
Hitetlenség s kívánat
Jobbrúl balrúl emészté,

El-ódalgott az erdön,
Keseregve nagy bajában.

*Bányátska, Szép-balom curia,
1812 nyarán.*

A HABOZÓ TÜRELMETLEN.

Szájára tsókot adni,
Aztán belé karolni,
Ő véle kertbe futni,
Virág ágyásra vonni,
Hamar melléje dőlni,
Madár-zaj Edenében,
Magnolia rejtekében.
Tenném, de nem merem még.
Kissé ő tüle félek,
Talám mortzoska lenne;
Nagyon félek magamtúl,
Talám heveske lennék.

Pátzinban, 1812. Julius.

A MEG-LEPETT SZERETŐK.

*Irám Szép-balom s Tállya között, kotsin,
1812. ősz-elő hava 6-dikán.*

Szerte legeltek a nyájak, s árnyas bikkfa tövében
Kis Mopsust ölelé Phyllida szép hajadon.
Mopsus gyermeki még, rósás ortzája leányos;
Phyllida férfiusabb, és okos is, heves is.

én vívó és lovas vagyok, nekem másra kell az erőm, nem arra, hogy egy Vampyr ki-szívja. – Ekkor én, főként hogy Istvánt boszontsam, már nem kézzel, hanem ajakkommal és nyelvem tsütskivel bolygék Mika képén, nyakán. A kis báró újfent susoga: – Ersébet Comtesse, esdve kérem, én még nem akarok hölgyekkel foglalatostkodni, én mennél tovább meg akarom tartani szüzességemet, töretlen erőmet. – Tsak e kellett nekem; kajánul Istimre vigyorogtam, s el-kezdék tomporom alatt Mika ölében motozkálni.

Izgás-mozgásomtól olly merevedése támada, már hangja rekedt: – Te roszt féle, hát jerünk-ki és keressünk hol mi heverő alkalmatosságot, én nem bírom tovább. – Erre a lovagló bőr-nadrágja szíjjait ki-bontám a farom alatt; könnyű nyári batist szoknyátskámat úgy tűrém hátra, hogy tsak fellül fedett, allul nem, alsó részem póre vala. És mátkámnak mind ezt jól látni kelle; vártam, végül-is fel-ordít, de a gyáva nem mert mukkani sem. Istire nyelvet ölték; s egy rejtett, tsak oldalról látható kéz mozdulattal a ditső Vesseléni tsalád-fát be-irányozván, felnyársalám magam. Tsütsölve, alig-alig billegve éldelegtem, örülvén, hogy a báró nem intézheti rajtam a szokásos mechanicus döffölést, melly a nőnek sans plaisir et sans désir, hanem ottan tsikálom magamat bévül, a hol akarom, s ugyan tsak vagyon mivel. Éltemben ez egyszer éldelék illy mértéktelen.

Azt hiszem, István is. Már merő latyakban üle. Tsudaképpen a többi nem vett észre semmit, még a hegyes szemű Sophie Asszony sem. Ha figyelnek vala minket, vagy az agyon ázottan nyöszörgő imádomat, talám vége a világnak. Ma már nem értem akkori enn magam, ekkora könnyelmű vak-merésem.

Aztán eszméletem veszített: lehet, Mika is. Az ő sutogásira tértem magamhoz: – Mit tettél, most belülled

minden az én nadrágomra megyen. Akkora fót leszen, hogy a szégyent senki se mossa le rúlad. Szánlak, szegény Ersikém, de hát nem én akartam. – Fülibe súgtam: – Egy Vesseléninek, soha nem szabad megijedned. – Keszkenőt tsavartam a tsurgás alá, majd minden abba özőnle, ruháinkra tsak kevés jutott.

Isti már nem vólt a szobában, kinnt okádott. Desevffi még mindég gyanútlan kérdé: – Gyermekek, ti aluttatok? – Mika felelé: – Fáratt valék a hosszú lovaglástul, Zsibóru idáig, és azt hiszem, elbólintottam, nem is tudom mi történt. – Kazinczy hahotázott: – Egy szép kis leány a karjaidban kuczorgott, és te nem érzéd! – Erre Mika: – Valóban nem ébrettem reá. Mit mulaszték, oh én szerentsétlen!

Már a vendég gyülekezet több szobában, tsoportokban társalgott, és részint oszladozott. István, egész testiben remegve, engem hol gyalázni, hol vallasni akara, de nem jött ki hang a torkán, folyton hányni kelle nékie. Ha szólni kezde, már is szájára kendőt szorítván nyargalaki a retirada deczka házikóba. Így menekültem-meg a magam mentegetésitül, melly antúl inkább sükségtelen lett vólna, mert kettőnk közt úgy is mindennek vége vala. Mika pedig Istvánt meg-fenyegeté: Ha el-jár a szája arrúl, mit látni vélt, de mi sokkal kevesbb, tsak játcsadozás vólt: meg-gyűllik a baja. Nem is szólla Isti soha senkinek, nekem se; az is igaz, többé egy a mással nem beszélénk. Utánna évekig beteg s tehetlen vala, de én nem bántam. Ma már bánom, még a leg-nagyobb ellenségemnek se okoznám. El-borzadok, hogy valakit megátkoztam, nem szóval, hanem égető látni valóval.

Későre járt, már az éjtszakát Bányátskán tölténk. Én Kazinczyéknál egy tseléd kamrában kaptam helyet; Pipsz Bátyám (Desevffi) és a papi férfiú (nevit nem tom) a vendég szobában. Mika mondá, féltett lova közeliben